

KRÖNIKA

Marie Fransson:
 Sex kvinnor och
 tolv män

I veckan skrevs svensk filmhistoria. Alicia Vikander belönades med en Oscar för sin rollprestation i *The Danish girl*. Den som någon gång sett en film med Alicia Vikander vet att hon är värd utmärkelser. Sedan är ju jurypriser, precis som bedömningsporter, en subjektiv sak – men det är en annan diskussion.

Åter till Oscar. Priset har delats ut sedan 1929 av den amerikanska filmakademien och tv-bolaget ABC och det klassas som världens mest prestigefyllda filmpris.

De vinnande svenskarerna har varit några stycken. Vid en snabb koll har efternamnet Bergman överrepresentation när det gäller svenska pristagare. Så klart att det handlar om Ingrid och Ingmar. Båda har fått tre statuetter var. Ingmar för bästa icke engelskspråkiga film med *Jungfrukällan*, 1961, *Såsom i en spegel*, 1962, och *Fanny och Alexander*, 1984. Ingrid två för bästa kvinnliga huvudroll, 1945 i *Gasljus* och 1957 i *Anastasia*, och en för bästa kvinnliga biroll 1975 för *Mordet på Orientexpressen*. Någon svensk man har inte fått något skådespelarpris, men de svenska män som belönats är ändå dubbelt så många som kvinnorna – tolv män mot sex kvinnor.

Att det finns för lite kvinnliga roller och att för få kvinnliga regissörer får tillträde på inspelningsplatserna har uppmärksamats en hel del de senaste åren. Och årets Oscarsutdelning bojkottades av flera kändisar på grund av bristande mångfald – bara vita skådespelare nominerades.

I den bästa av världar blir allt bättre och droppen urholkar stenen och allt det där. Men nog är det ändå häftigt att en 27-årig svenska sopar banan med världens etablerade skådespelare! Grattis Alicia!

MARIE FRANSSON
 marie.fransson@smp.se

Kultur & Nöje

Allt har sin tid, skriven av Mary Lou Ward, handlar om kärleken till en man, ett torp och en mormor. På bilden Mary Lou Ward och Jocke Wickström.

FOTO: LINA ALRIKSSON

Passionerat i ett rött torp med vita knutar

● Mary Lou Ward briljerar i sin sista föreställning om kärlek till en mormor, ett torp och en man. Och vilken kärlek det var.

Kafé föreställning med Mary Lou Ward

Urpremiär: 3/3 2016, Lokstallarna, Karlshamn

Regi: Karl Ekdahl

Musiker: Jocke Wickström

Scenografi/kostym: Johan Rödström

Spelas i: Berg 10/3, Kalvsvik 18/3, Hovmantorp 23/3, Tolg 30/3, Sävsjöström 31/3, Ryssby 1/4, Dädesjö 14/4, Agunnaryd 15/4, Moheda 16/4 och Växjö 23/4–14/5

Torparnas liv är en ganska bortglömd del av Sveriges historia. Idag är många torp borta, andra används som sommarstugor, ofta tidsenligt inredda på det där genomsvenska sättet, med trasmattor på golven och en gammal spinnrock i ett hörn. Som ett minne av det som var, kan man säga.

Mary Lou Ward har själv en passion för torp, så det kanske inte är så konstigt att hennes sista föreställning före pensionen, dramatiserad av henne själv förresten, handlar om just ett torp. Men som alltid är det inte det enda som hon har att bjuda på i denna vackra, men ganska ledsamma historia.

Det hela börjar ytterst

Allt har sin tid är Mary Lou Wards avskedsföreställning på Regionteatern Blekinge Kronoberg.

gemytligt, med kaffe och kaka och ett litet kafé där vi gäster kan sitta och samtala med varandra istället för att sitta uppradade på en läktare. Vid ingången står en utställningsmonter uppställd med inredning som mycket väl skulle kunna ha stått i ett torp. Det har det säkert gjort, förresten, när föreställningen när Kulturparken Småland i april ska den spelas just i anslutning till deras utställning om torpare. Här i Karlshamn får vi en komprimerad version, men det räcker. Du förstår ändå, för scenen är

också inredd som en utställningslokal. Fast en ännu inte uppackad sådan.

– Vi är lite sena! ropar Mary Lou Ward, varpå hon presenterar sig själv som Monika, museitekniker, och ber så mycket om ursäkt för att den efterlängtade torputställningen inte är färdig ännu. Låt mig bara göra klart här så kan jag göra en guidning sen, säger hon och springer vidare.

Det slutar dock absolut inte där. Det är något som jag alltid har gillat med Regionteatern – att det aldrig

riktigt är så fint som det verkar. Det är bara att skrapa lite, lite på ytan så väller all sorg och krossade hjärtan ut på utställningsgolvet.

Mary Lou Wards skådespeleri briljerar när hon får ta ut svängarna. Hon går från serviceminded museianställd till passionerad kvinna med en gigantisk sorg i bagaget efter mannen som lämnade henne efter åratal i ett destruktivt, men ack så passionerat, förhållande. För övrigt gestaltad av trumpetaren Jocke Wickström, som skänker stämning till föreställningen med musik och sång samtidigt som han fungerar som en vålnad av mannen som älskades så högt.

Visst kan det kännas lite konstigt att guiden på museet vräker ut sina känslor på det här sättet samtidigt som hon berättar om torpens alla prylar och pinaler. Men strunta i det. Mary Lou Ward är en briljant skådespelare som håller dig på tårna i de 60 minuter som föreställningen pågår. Det här är ett värdigt avslut på en lång karriär.

ELIN THORNBERG